ROZJÍMÁNÍ NA PRVNÍ SOBOTU V LEDNU 2018

Navštívení svaté Alžběty

Je první sobota v měsíci lednu. Chceme rozjímat, naše Matko, o životě Tvém a o životě Tvého Syna. V roce 1925 jsi zjevila sestře Lucii, když žila v klášteře ve španělském Pontevedra, jak máme slavit pobožnost prvních sobot. Kromě jiného chceš, abychom Tě čtvrthodinku doprovázeli a rozjímali o Tvé účasti v životě Tvého Syna a o Jeho poslání pro spásu duší. Chceš, abychom Tě doprovázeli. Je to Tvoje osobní prosba ke každému z nás. Obracíš se k nám, Panno Maria, ke svým dětem drahým Tvému srdci: *Můj synu, moje dcero, buď se mnou chvíli, rozjímejme spolu o tom, co je mi tak drahé a blízké. Rozjímejme společně o událostech, které tě vedou ke spáse.*

Když jsi od anděla dostala zprávu, že *Tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a již je v šestém měsíci* (Luk 1, 36), *vydala* ses *na cestu a spěchala do hor do města Judova* (Luk 1, 39), kde Alžběta bydlela. Proč ten spěch? Proto, že láska nezná odkladu. Chtěla jsi sdílet s Alžbětou její radost z toho, že i přes svoje stáří se dočkala vytouženého syna, a sdílet také svoji radost, jelikož Všemohoucí Ti učinil veliké věci. A možná, když jsi šla za Alžbětou, že se v Tobě najednou zrodila nejistota: co mám říct Alžbětě? Jak mám zdůvodnit tak překvapivou návštěvu? Mohu svěřit Alžbětě tajemství, které jsem neřekla ani Josefovi? Uvěří mi? Uvěří Alžběta tak neobvyklé zprávě? A opět zvítězila Tvoje naprostá důvěra v Boha, pro kterého není nic nemožné. Opět ses spoléhala na Boha. Bůh vyřeší i tuhle nejistotu. A když na uvítanou Alžběta zvolala: *Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?* (Luk 1, 43), byla sis jistá, že už není třeba nic vysvětlovat, že Alžběta všechno ví a že Duch Svatý, který Tě naplnil ve chvíli Vtělení, zjevil Alžbětě pravdu o Tobě. A hned plyne z Tvých úst nejkrásnější píseň - hymnus vděčnosti a chvály: *Duše má velebí Pána! (Luk 1, 46).* Ty, která jsi vždy byla tak tichá, že z Evangelia známe jen pouhých pár Tvých slov, Ty, která jsi raději poslouchala, než mluvila, teď zpíváš Pánu chválu, vzpomínáš na dávná proroctví a sama vyslovuješ proroctví: *Hle*, *od této chvíle budou mne blahoslavit všechna pokolení* (Luk 1, 48). Proč? Nejen kvůli Tvým zásluhám, ale spíše proto, že Pán shlédl na svou nepatrnou služebnici. Protože jen pokora nás dělá Bohu milými a v Božích očích velkými. Proto jsi Královnou, proto jsi Nejsvětější. Jsi nejpokornější ze všech stvoření, ze všech bytostí, které Pán učinil. A také proto, že jsi, Panno Maria, jako Abrahám uvěřila ve věci, podle lidského rozumu, nemožné. Věděla jsi však jedno: pro Boha není nic nemožného.

Správně Ti řekla Alžběta: *A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána (Luk 1, 45).* Uvěřila jsi tehdy během zvěstování a věřila jsi vždy po celý svůj život. Tvoje víra Tě nikdy nezklamala. Dokonce ani tehdy, když se mělo stát to, co se všem zdálo nemožné. Na vlastní oči jsi viděla smrt svého Syna, viděla jsi Jeho srdce probodnuté kopím, položila jsi vlastníma rukama Jeho mrtvé Tělo do hrobu, avšak ani na chvíli jsi nezapochybovala v Jeho zmrtvýchvstání. Když zklamala víra všech, dokonce i Ježíšových učedníků, i věrné Máří Magdalény, Tvoje víra zůstala neoblomná. On řekl, že vstane z mrtvých. A pro Něj, pro Boha, to není věcí nemožnou.

Zachariáš neuvěřil slovům anděla, který předpověděl, že se mu narodí syn. Je to zvláštní. Po celý život se spolu s Alžbětou vroucně modlil za potomka, a když ta milost přišla, když jejich společná modlitba byla konečně vyslyšena, Zachariáš zapochyboval. Více se spoléhal na lidskou zkušenost než na Boha. *Tohle přece není možné, je to směšné* – zřejmě takto přemýšlel – *abych ve svém věku ještě mohl čekat syna.* Takové věci se nestávají, takto to říká logika, tak to plyne z lidské zkušenosti. Je to zvláštní: můžete celý život čekat, prosit o štěstí, a když to štěstí přijde, můžete si ho nevšimnout, můžete ho dokonce i odvrhnout. Jednoduše můžete zapochybovat. Proto byl Zachariáš zbaven řeči.

Panno Maria, Tys uvěřila. Nemohla jsi mlčet, proto jsi musela mluvit, volat, vyzpívat celou svoji radost. Protože ten, kdo má k ohlášení velikou a radostnou zprávu, ten ví, že nemůže mlčet. Ví, že musí jít, musí spěchat do hor, protože odtamtud se hlas lépe šíří k nížinám. Proto jsi byla první, která jsi nesla lidem Evangelium, která jsi jim hlásala dobrou zprávu o tom, že nadešel čas spásy. Proto jsi první misionářkou. Od začátku jsi takto spolupracovala se spásonosným posláním Svého Syna. A proto Svatý Jan Pavel II. řekl, že Tvoje navštívení Alžběty bylo počátkem Ježíšova poslání (katecheze 10 / 1996). Jsi vzor pro ty věřící, kteří se vydávají na cestu a nesou Kristovo světlo a radost lidem všech zemí a všech časů.

Svatý Lukáš píše: *Když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, pohnulo se dítě v jejím těle* (Luk 1, 41). Vaše setkání bylo důvodem k radosti i pro svatého Jana, Alžbětina syna. Příchod Ježíše Tvým prostřednictvím do domu Alžběty vyvolal v budoucím proroku takovou radost, jakou Starý Zákon předpovídá jako znamení přítomnosti Mesiáše. Také Ty, Panno Maria, jsi byla plná radosti. Skutečně veliké věci Ti učinil Nejvyšší! A přece vedle radosti jsi pociťovala také smutek a utrpení. Věděla jsi, že oběť Tvého Syna nepřinese spásu všem a že pro některé bude Jeho oběť neužitečnou. Někteří budou svedeni lží satana a svým vlastním egoismem a vědomě a svobodně zahodí plody Kristovy oběti. To Tě

naplňovalo bolestí. Proto jsi ve Fatimě prosila a stále nás prosíš: modlete se za hříšníky, protože je mnoho těch, kdo jdou k zatracení, protože se za ně nikdo nemodlí. Je pravdou, že naše modlitby nemohou tyto lidi přinutit k obrácení, mohou však vyprosit u Boha zvláštní milost pro ně, podnět k zamyšlení nad svým životem a nad nekonečností Božího Milosrdenství. Naše modlitby je mohou naklonit k obrácení. Stává se, že se modlíme za nějakého zatvrzelého hříšníka, a hle, obrácení nepřichází. Modlíme se dlouhou dobu, avšak nevidíme výsledek našich proseb. Nestává se pak, že na nás přicházejí pochybnosti? Nemyslíme si, že možná nestojí za to se dál modlit? Vzpomeňme si v těchto chvílích pochybností na setkání Ježíše se Syroféničankou, která Ho prosila, aby osvobodil její dceru od zlého ducha. Ježíš třikrát odmítl její prosbu. Teprve pak, když se všem zdálo, že už není naděje, teprve pak Ježíš uzdravil její dceru. Tato matka nezapochybovala a stále Ježíše úpěnlivě prosila o milost (Mk 7, 24 - 30).

Tak je to i s našimi modlitbami. Prosím a nedostávám. Stále prosím a výsledek nikde. Prosím a neustávám, vše je však jen horší a horší. A tehdy ztrácím naději: Bůh mně neslyší, nechce splnit moji prosbu, a tak nestojí zato se dál modlit. Nepřemýšlím o tom, že právě teď není situace zralá pro splnění mé prosby, není zralá k zázraku. Ale nepochybujme a nepřestávejme prosit! Nepřestávejme prosit zvláště za obrácení hříšníků! Třeba v posledním okamžiku svého života pocítí lítost a obrátí se k Božímu Milosrdenství. A pak milosrdenství obdrží a nebudou zatraceni. Samozřejmě, že je potom čeká očistec, jelikož Bůh je nejen milosrdný, ale i spravedlivý, nepůjdou však do věčného zatracení!

Proto neztrácejme naději, i když se nám zdá, že podle lidského mínění celá naděje zklamala. Modleme se za hříšníky, neustávejme v modlitbách za hříšníky! Neohlížejme se na viditelné výsledky modlitby, ale v modlitbě vytrvejme! Tvůj smutek, Panno Maria, pocházel také z vědomí, že budou i lidé, kteří odvrhnou Kristův dar spásy. Tito lidé zavrhnou i Tebe a neuznají Tě jako svoji Matku. Proto nás prosíš, abychom skrze pobožnost pěti prvních sobot Ti vynahradili všechny křivdy, bolesti, rouhání a nevděčnosti, které pociťuješ od mnohých svých dětí.

Matko naše Neposkvrněná, pros za nás, ať toužíme splnit všechny Tvoje prosby, které nám ukazuješ skrze svoje zjevení ve Fatimě, a takto ať plníme vůli Tvého Syna a vůli Tvoji.